

1

Stăteam perfect nemișcată, cu ochii închiși și cu soarele încălzindu-mi fața. Atâta timp cât nu mă agitam prea tare, soarele de amiază era destul de puternic ca să anihileze briza răcoroasă de octombrie care adia prin zona noastră din centrul orașului Chicago.

Bănuiesc că nu degeaba i se spunea Orașul Vânturilor.

Era o după-amiază de duminică la Școala de Fete Sfânta Sofia, iar eu mă înghesuisem într-un colțișor înșorit de pe pajiște împreună cu prietena mea, Scout. Stătea lângă mine, sprijinindu-se pe brațele întinse în spate, cu ochii închiși și cu capul înălțat spre cer. Eu stăteam picior peste picior, ținând cartea de istoria artei deschisă în poală. La fiecare câteva minute ne mutam picioarele cu câțiva centimetri mai la stânga, ca să profităm de ultimele rămășițe ale căldurii de toamnă.

— E mult mai tare decât să stăm în clasă, a remarcat Scout. Și decât să purtăm uniforme.

Scout era îmbrăcată într-o fustă și o cămașă neagră pe care și le confecționase din două tricouri White Sox. Era o schimbare categorică față de ținuta ecosez în nuanțe de albastru și galben pe care o purtam de obicei. Și mai erau și pantofii de sport (o pereche de Converse pe care îi dăduse cu un strat de sclipici auriu), părul (scurt, blond, cu vârfuri închise la culoare) și inelul de argint din nas. Cu niciun chip nu puteai să o confunzi pe Scout Green, chiar și în uniformă, cu o fată obișnuită de la Sfânta Sofia.

— Arăți trăsnet în hainele astea.

Scout a deschis un ochi și s-a uitat în jos, la fusta ei din jersey.

— Apreciez faptul că îmi remarci evidentul meu bun-gust. În plus, cineva trebuie să arate trăsnet și pe-aici. Locul ăsta e ca o mlaștină sinistră, puah!

Mi-am dus o mână la inimă.

— Slavă Domnului că ești tu aici să ne salvezi, Sfântă Scout.

Scout a pufnit într-un râs zgomotos, apoi și-a încrucișat gleznele, făcând pantofii să strălucească în razele soarelui.

— Și uite că aflu de unde tot găsesc eu sclipici pe podeaua din dormitor.

— Ți se pare. Pantofii mei nu lasă urme.

I-am aruncat o privire plină de neîncredere.

— Chiar așa? Să fie... ăăă... pulbere din cornurile inorogilor care ți-au împletit cosițe pe când dormeai?

Scout și cu mine am schimbat câteva priviri. Din nefericire, deși nu-mi aminteam să mă fi trezit cu cine știe ce cosițe misterioase, nu puteam exclude cu totul partea cu inorogii.

Apropo, v-am pomenit despre faptul că Scout avea puteri magice?

Da, m-ați auzit bine. Și știu ce vă trece prin minte acum: „Lily Parker, nu există puteri magice. Brânza Tofu a început să ți se urce la cap.”

Va trebui să aveți încredere în mine în privința asta. Vedeți voi, se pare că Chicago era căminul unei lumi subterane secrete, de magicieni care se luptau între ei în vreme ce restul orașului dormea. Și printre toți acei magicieni se afla și fata de lângă mine, care acum fredona o melodie din *High School Musical 3*.

Înfricoșător, nu-i așa?

Millicent Green, alias Scout, era, de fapt, o Adeptă și o membră a Enclavei 3.

Iată și a doua întorsătură neașteptată — și eu eram la fel ca ea.

Știți, de fapt, eu eram din nordul statului New York, dar atunci când părinții mei s-au decis să plece în Germania într-un an sabatic în care voiau să se dedice cercetării, s-au gândit că Sfânta Sofia, aflată chiar în inima orașului Chicago, era locul cel mai bun unde îmi puteam petrece ultimii ani de liceu.

Se spune că părinții știu ce e mai bine pentru copiii lor. După mine, problema nu e încă lămurită.

Nu venisem la Chicago cu niciun fel de puteri magice, cel puțin nu după știința mea. Și, în mod cert, părinții mei nu se ocupau de magie în timpul liber.

Repet, nu după știința mea. Dar ce era cu călătoria lor secretă în Germania? Cine putea ști cu adevărat? Marceline Foley, directoarea de la Sfânta Sofia, îmi spusese că munca lor era cumva legată de genetică. Ceva mai târziu, a schimbat placa, dar suspiciunea, odată apărută, nu mai putea fi ștearsă cu buretele — ca și în cazul legăturii dintre vacanța lor și un loc denumit Fundația de Cercetare Sterling. Pentru siguranța lor, făcusem promisiunea să nu divulg secretele părinților mei, oricare ar fi fost acelea.

Oricum, a fost suficientă o incursiune în subsolul de la Sfânta Sofia — când unul dintre indivizii cei răi m-a lovit cu o porție de magie —, și mi s-au declanșat și mie puterile magice.

Blestemul focului.

Ca să fiu cinstită, eram o Adeptă de doar câteva săptămâni și încă eram în ceață în privința detaliilor. Dar blestemul focului era cumva legat de lumină și de putere — de manipularea și azvârlirea ei înapoi asupra indivizilor celor răi.

Și exact așa mă alesesem eu cu blestemul focului — printr-o lovitură dată de Sebastian Born. O fi fost el înalt, brunet și frumos, dar, pe de altă parte, era și Secerător. Un adolescent care a refuzat să renunțe la puterile lui magice atunci când a sosit vremea — asta li s-a întâmplat tuturor — și care își petrecea timpul recrutând puști din seva cărora se puteau hrăni Secerătorii mai în vârstă.

După cum s-a dovedit, magia e doar un dar temporar. O deținem câțiva ani, de la pubertate până la vârsta de douăzeci și cinci de ani sau cam așa ceva. După aceea, puterile magice încep să te macine, să îți devoreze sufletul precum un monstru cu tentacule deșirate.

În calitate de Adepți, noi promitem să renunțăm la puterile noastre magice, să le înapoiem universului înainte de a se transforma în mașini de supt suflete. Secerătorii nu fac un asemenea jurământ. Și, ca să nu permită puterii lor subit înfometate să-i devoreze din interior, trebuie să se hrănească cu sufletele Adepților sau ale oamenilor obișnuiți.

Așa, deci. Secerătorii — sau, cum își mai spun ei, Elita Întunecată — nu aveau cum să câștige vreun premiu de popularitate.

Chestia asta ne situa, în mod clar, pe poziții opuse, precum o rivalitate din fotbal, dar cu o miză mult mai mare. Așadar, ziua eram eleve de liceu — purtând uniforme eco-sez, făcându-ne temele, ignorându-le pe colegele noastre mai fițoase și dorindu-ne să învățăm într-un liceu de stat, fără cele două ore obligatorii de studiu individual.

Iar noaptea eram Adepte luptătoare.

Pe neașteptate, Scout a scos un oftat adânc și prelung, care a făcut-o să se cutremure din toți rărunchii. Încă mai era ușor palidă la față și încă mai avea cearcăne sub ochi.

O Adeptă rănită.

Acestea erau cicatricile rămase în urma experienței prin care trecuse cu Secerătorii. Fusesse răpită, iar camera ei

fusesse întoarsă cu susul în jos. Eu am fost cea care, împreună cu alți Adepți Junior Varsity din Enclava Trei — și cu foarte puțin ajutor din partea Adepților Varsity, elevi la colegiu —, mă luptasem să o aduc înapoi din sanctuarul Secerătorilor, unde Jeremiah, cel mai rău dintre cei răi, începuse să-i sugă sufletul.

Au trecut zile întregi până când a putut din nou să doarmă fără să aibă coșmaruri, a trecut cam o săptămână până când a redevenit aproape cea de odinioară. Dar încă se mai vedeau urmele răstimpului petrecut în sanctuar — acele momente când a dispărut în ea însăși, când mintea i-a fost absorbită în locul gol creat de Secerători.

Oricum, deocamdată era aici. O aduseserăm înapoi.

Nu toți erau așa de norocoși. Uneori, descopeream prea târziu că un Secerător se împrietenea cu cineva, prea târziu pentru ca Adepții, prietenii, familia, antrenorii sau profesorii să-l tragă înapoi de pe marginea prăpastiei.

Uneori, lupta dintre bine și rău însemna să pierzi o bătălie-două.

La șaisprezece ani, era o lecție dură.

— Lils, ți-a dat prin cap să fugi și să-ți cauți de lucru la vreun circ?

I-am zâmbit lui Scout.

— Te referi la pudeli roz și la clovni înghesuiți într-o mașină, sau la numere cu ciudățenii ale naturii?

Scout a chicotit.

— Din moment ce e vorba despre noi, probabil la numere cu ciudățenii ale naturii. Am putea să călătorim prin țară,

din oraș în oraș, să instalăm un cort din ăla uriaș cu dungi albe și roșii și să dormim într-o remorcă argintie în formă de glonț. Mi-a aruncat o privire piezișă plină de subînțeles. Ai putea chiar să faci un număr cu ciudățenia ta personală.

De data asta, nu doar soarele îmi încingea obrazii.

— Nu este ciudățenia *mea* personală.

— Ar vrea el să fie.

— N-are importanță. Și nu e o ciudățenie a naturii. M-am uitat de jur-împrejur să mă asigur că eram singure. E un *vârcolac*.

— Cam tot pe-acolo. După cum stă treaba, el ar vrea să fie vârcolacul tău, dacă i-ai da voie.

Partea cu „i-ai da voie” era cea mai dificilă. Jason Shepherd, vârcolacul rezident al Enclavei Trei, era, în mod categoric, interesat. Avea șaisprezece ani, ca și Michael Garcia, un alt Adept, care era îndrăgostit până peste cap de Scout. Amândoi studiau la Montclare Academy, un fel de școală înfrățită cu Sfânta Sofia. Aflasem că Jason se născuse în Naperville, o suburbie din vestul orașului Chicago, că asculta orice muzică se difuza la radio la momentul respectiv și că era un fan convins al echipei de baseball White Sox. Nu-i plăcea fotbalul, dar îi plăcea pizza pepperoni. Și, bineînțeles, mai era și chestia cu vârcolacul.

Bănuiesc că și eu eram interesată de el, dar faptul că îmi petreceam nopțile luptându-mă cu forțele malefice nu prea-mi permitea să ajung să cunosc mai bine un băiat.